

van het huldeblijk geheel voor zijn rekening te mogen nemen. Dit zou bestaan uit Eisinga's beeltenis, te vervaardigen door diens vriend, den kunstschilder Van der Kooi, en te plaatsen in de raadzaal van het stadhuis.

De 13de November 1827 was een feestdag voor Franeker: Eisinga zou worden gehuldigd. Ten raadhuize genoodigd, werd de grijsaard door zijn oud-schoolkameraad met een allerhartelijkste en eerbiedige toespraak verwelkomd; toen werd het doek onthuld en — met vochtige oogen staarde de oude man zijn eigen beeltenis aan. Het was een hoogst verdienstelijk geschilderd kniestuk, gevat in een eenvoudige, doch smaakvolle lijst, waarboven deze woorden in het Latijn:

Hij streefde naar de kasteeien
des lichts.

Welk een liefelijken levensavond mocht Eisinga alzoo maken na zijn welbestreden levensdag.

Doch spoedig kwam de nacht.

Ongeveer acht maanden na de hem gebrachte hulde, den 27sten Augustus 1828,

ontsliep hij zacht en kalm, in het 85ste jaar zijns levens.

Naar zijn vroeger uitgesproken wensch werd hij op het kerkhof te Dronrijp, zijn geboorteplaats, in het graf zijner ouders ter aarde besteld. Lange jaren echter duidde noch naam, noch grafschrift aan, dat hier een zeldzaam man rustte. Dit verzuim werd eerst in 1845 hersteld door het Friesch Genootschap, dat naast het graf, in den muur der kerk een grooten steen liet plaatsen met dit opschrift:

HULDE

AAN

EISE EISINGA

UITVINDER EN VERVAARDIGER VAN HET
BEROEMD PLANETARIUM TE FRANEKER.
GEBOREN TE DRONRIJP DEN 21 FEBRUARI 1744,
OVERLEDEN

TE FRANEKER DEN 27 AUGUSTUS 1828,
OP DIT KERKHOF BEGRAVEN.

TOEGEBRAAGT

DOOR HET FRIESCH GENOOTSCHAP VAN
GESCHIED-, OUDHEID- EN TAALKUNDE.

MDCCCXLV.

ZEEMANSWRAAK.

DOOR W. METS Tz.

Wie de gemeente Helder bezoekt en ook de nieuwe buitenwijken doorwandelt, zal daar op den hoek eener straat een bordje vinden met den naam „Cornelis Dito-straat” er op.

De bewoners dier straat zijn gewoon te zeggen „Kees Dito-straat” en als gij vraagt, wie is de man, naar wien dit deel der gemeente gedoopt werd? dan zullen ze u vertellen, dat Dito een vletterman en haringvischer was, een dier krانige heldenfiguren welke niet zeldzaam zijn bij onze kustbewoners.

Kees Dito, een eenvoudige ziel, altijd welwilleod en hulpvaardig jegens iederen, kwam eerst recht in zijn element als

schipbreukelingen in gevaar verkeerden en voor de reddingboot vrijwilligers werden gevraagd.

Dan was hij een der eersten om aan de roepstem gehoor te geven. Tal van schipbreukelingen heeft hij door zelfopofferenden moed uit doodsgevaar gered. Daar Dito, in tegenstelling van sommige kameraden, bovendien ingetogen leefde, zal 't wel geen verwondering haren, dat hij de algemeene achting genoot.

Toen de schoone haven van het Nieuwediep, een deel der gemeente Heider, nog door honderden koopvaardijchepen werd bezocht, verdiende Dito meestal een ruim weekgeld, door met zijn vlet behulpzaam

te zijn bij het vastmeeren der schepen langs de kade.

Er was in dat bedrijf echter steeds veel concurrentie, zoodat de vletterlieden, om wat meer kans te maken, de schepen wel eens te gemoet zeilden en er soms, uren

De vlet van Dito, bemand met de vier vletterlieden, sleepte achter 't schip aan.

De mannen hadden dien dag nog geen voedsel genoten en kregen dus honger.

Daar zagen zij hoe de hofmeester op het achterschip verscheen met heel wat overgeschoten eten, dat hij naar scheepsgebruik, over boord wilde smijten.

„Mogen wij 't hebben?” vroeg Dito eenigszins schuchter en wierp een begeerigen blik naar 't kostelijke voedsel.

„Dat is geen kost voor slampampers; — dit was de gewone scheldnaam voor vletterlieden, — maar wel voor de krabben,” riep de hofmeester honend.

Een der vletterlieden stond op 't punt een verwensching uit te braken, toen de onvriendelijke scheepeling door een ongelukkig toeval 't evenwicht verloor en in zee stortte.

„Ha, verdiend loon!” riep een der vletterlieden, toen hij merkte hoe de man in de diepte verdween.

Nauwelijks echter was dit geschied of men zag Kees Dito 't roer der vlet loslaten, haastig opstaan en zich in zee storten. Stom van verbazing zagen Dito's makkers dit alles, en een van hen riep hem nog toe: „Kees, laat de rebel liever verdrinken!”

De brave eenvoudige zerob waa echter reeds de smadelijke weigering van den hofmeester vergeten. Hij wist, dat een mensch in doodsgevaar verkeerde en dit, zoo mogelijk, te verhoeden, lag alleen in zijne bedoeling.

Kees Dito was in 't duiken en zwemmen even bedreven als in

't roeien en zeilen.

Snel dook hij in 't sterk stroomende water naar omlaag en geen minuut later verscheen Dito met den drenkeling aan de oppervlakte.

De makkers hadden onderwijl de sleeptros der vlet losgeworpen en roeiden nu haastig naar den moedigen redder heen.

Geen vijf minuten later waren de twee menschen in de vlet getrokken en in veiligheid.

Schipbreukelingen in gevaar.

uit de kust, op de Noordzee, reeds aan boord roeiden.

Terwijl Kees Dito ook weer eens met zijn drie makkers zulk een zeetocht maakten, waren zij zoo gelukkig bij een Nederlandsche bark langs zijde komen.

Doordien de stroom tegen was om naar binnen te kunnen zeilen, duurde 't nog al lang voor zich de bark in 't Maradiëp bevond. Daar kreeg het schip hulp eener sleepboot.

Toen de onmeedoogende hofmeester den eersten schrik te boven was, putte hij zich uit in verontschuldigen en wist niet hoe hij Dito naar deze 't verdiende zou danken.

„Hoor eens,” was 't antwoord, „ik verlang geen dank; maar belooft mij, dat als ooit

iemand je weer iets vraagt en je kunt hem helpen, dat je 't dan ook zult doen.”

Op zulk een wijze wreekte zich eenmaal een eenvoudige zeerob.

Verdiende zulk een brave niet, dat zijn naam bij 't nageslacht in eere zou worden gehouden?

BAREND BADE.

EEN WARE GESCHIEDENIS DOOR H. HINSE.

oor een boerenherberg te Warnsveld bij Zutphen zit een vrij talrijk gezelschap bijeen, bestaande uit boeren uit den omtrek, waarbij zich eenige handwerkslieden uit Zutphen hebben gevoegd. Dat het gesprek bijzonder levendig is, zal niemand verwonderen, als hij verneemt, dat wij ons in December van het jaar 1780 bevinden. Alle aanwezigen hebben 't druk over de tijdsomstandigheden. Ieder weet, dat Engeland ten hoogste misnoegd is over de houding, die de Hollanders hebben aangenomen tegenover de opstandelingen in Amerika. Er is gevaar voor oorlog en al is die nog niet verklaard, hij is toch op het punt van uit te breken en de Staten hebben reeds bevel gegeven, om alle beschikbare oorlogsschepen in staat te stellen zee te kiezen.

„'t Is een schande,” roept een stevige boer uit, „dat wij Gelderlanders mee betrokken worden in een oorlog, waarmee we hoegenaamd niets te maken hebben. Wat gaan ons die Amerikaansche muiters aan! Als de Hoilandsers zoo dol veel van ze houden, moeten zij dat zaakje maar alleen opknappen; 't is hun toch maar om den handel op Amerika te doen; dan kunnen ze hun volle zakken nog wat beter vullen; maar wij, wat is ons deel? sluiting van den uitvoer naar Engeland, waar we toch heel wat veer, boter enz. kwijt raken; stilstand van onze zaken en nstuurlijk verhooging van belasting; ik vraag je maar, waar moet het heen?”

„'t Is de schuld van den prins,” riep

een schoenmaker uit Zutphen, „die ziet de Amsterdamsche heeren naar de oogen en maakt voor hun pleizier ruzie, waar we niet mee te maken hebben. Zijn Engelsche moeder zou zich in haar graf omkeeren als ze wist, boe 't hier tegenwoordig toegaat.”

„De prins?” riep een metselaar uit, „praat me niet van den prins, die beeft weinig in 't midden te brengen; 't is die dikke hertog van Brunswijk-Wolfenbittel, die regeert. Waarom blijft ie niet in zijn eigen land! De prins is nu toch al lang meerderjarig, maar hij laat zich door dien hertog nog drillen als een schooljongen en zoo loopt alles in 't honderd.”

„Wat zeg jij er van, Bade? Je zit daar maar stil in je glas te kijken. Gaan jou de belangen van 't land niet aan?”

„Ik houd niet van politiek,” riep de aangesprokene, een man van ruim veertig jaar, die voor zadelmakers en schoenmakers te Zutphen hulswerk verrichtte.

„Ik heb wel wat anders om over te tobben. Als je een blinde vrouw en zes bloeien van kinderen hebt om voor te zorgen, dan zeg je ten laatste ook: laat prins en hertogen naar de maan loopen en de Hollanders er bij; in de eerste plaats moet ik zorgen te eten te hebben.”

„En te drinken niet te vergeten,” riep de schoenmaker spottend.

„Ja, spot maar,” ging Bado voort, „en te drinken ook; iemand moet wat hebben om de zorgen te vergeten. Van morgen heb ik nog den huisbaas bij me gehad; die komt me lastig vallen om huur en wii me op